

skertset ved at opsætte Afgørelsen, saa længe ikke en eneste Stat har ratificeret Erklæringen om obligatorisk Domsmyndighed. Hvis vi ratificerer nu, bliver maaske Forholdet det, at Danmark i Maanedene, i Aarevis, kommer til at staa solo i hele det civiliserede Folkesamfund, som den eneste Stat, der har ratificeret en saadan Erklæring; ikke en Gang det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Mønsterforbillede, Luxemburg, vil maaske ratificere den til den Tid. Det forekommer os, at der aldeles ikke er nogen Nødvendighed for dette Hastværk. Hvorfor skulde man ikke kunne opsætte? Efter Statutternes Artikel 36 kan en saadan Erklæring afgives paa et hvilket som helst Tidspunkt; man kan ratificere naar som helst, det er ikke nødvendigt at ratificere nu. Hvorfor skulde man saa ikke vente og se Tiden an, indtil der virkelig bliver Klarhed, og indtil man fik set, hvad andre Stater, hvis Standpunkt har Interesse for os, vil gøre? De ærede Medlemmer Hr. P. Munch og Hr. Borgbjerg vil dog maaske indrømme, at Interessen af Gensidighed for Salvadors og Costaricas Vedkommende er ikke saa overvældende, og ratificeret har end ikke disse Stater endnu.

Der er Grunde nok for Ønsket om, at Spørgsmaalet om denne Ratifikation opsættes; og jeg vil for mit Vedkommende mene, at Ansvar for, at Sagen føres igennem nu, er Flertallets og den høje Regerings — det er ikke os Konservative, der her handler letsindigt ved at bede om Opsættelse.

P. Munch: Den højtærede Udenrigsminister begrundede meget stærkt det Forslag, Regeringen har stillet til Beslutning her i Tinget; og den Begrundelse, som den højtærede Udenrigsminister gav, forekommer mig overmaade tiltalende. Den byder paa en saa sund Erkendelse af de danske militære Magtmidlers overordentlig begrænsede Karakter, at den meget svarer til den Erkendelse, som findes med Hensyn dertil indenfor det Parti, jeg tilhører, men som desværre ikke er i samme Grad udbredt i andre politiske Partier, i alt Fald ikke i alle politiske Partier her paa Rigsdagen. Den samme sunde Erkendelse fandt jeg i den højtærede Udenrigsministers meget stærke Understregning af, at den eneste virkelige Værn for Danmarks Interesser er Sikringen af international Afgørelse af de Tvistigheder, som Danmark kunde komme ind i.

Paa Baggrund deraf forstaar jeg det ogsaa, naar den højtærede Udenrigsminister ikke svarede paa den Henvendelse,

jeg rettede til den højtærede Regering; thi hvis den højtærede Udenrigsminister skulde svare paa Grundlag af de Udtalelser, han her fremførte, maatte det nødvendige Svar blive, at der for Danmark ikke er det mindste betænkelige ved i den mest mulig bindende Form at paatage sig Forpligtelsen til i de to følgende Budgetaar ikke at overskride den Udgift til militære Foranstaltninger, som kommer til at foreligge i dette Budgetaar. Den højtærede Udenrigsminister har altsaa ikke ment at kunne svare herpaa. Jeg vil da rette en Henvendelse til den samlede Regering og eventuelt bede den højtærede Statsminister svare, idet jeg opfordrer den højtærede Regering og opfordrer den højtærede Statsminister til her i Tinget at indbringe Forslag om en Beslutning, hvorved Danmark paatager sig en klar og tydelig Forpligtelse i denne Henseende. Hvis man ikke er i Stand dertil, vilde jeg sætte Pris paa at faa en Begrundelse deraf for at faa fuld Klarhed over den højtærede Regerings Standpunkt i saa Henseende.

Overfor det ærede Medlem Hr. Holstein, som sluttede med paa sit Partis Vegne at fralægge sig enhver Lod og Del i den Beslutning, som her blev vedtaget, og at skyde alt Ansvar over paa Flertallet og paa Regeringen, vil jeg først sige, at politisk og parlamentarisk vil det konservative Folkeparti ikke kunne unddrage sig Medansvaret for de Beslutninger, der her er tagne paa Forslag af den nuværende Regering, der dog ogsaa hviler paa det ærede Partis Stemmer; men det forhindrer naturligvis ikke, at man i et givet Spørgsmaal kan stille sig anderledes end Regeringen.

Det ærede Medlem mente, at det var kedeligt, at jeg ikke havde forstaaet de Grunde, han havde givet før. Jeg tror nok, jeg har forstaaet disse Grunde, men jeg har ikke faaet Svar paa det Spørgsmaal, jeg rettede til det ærede Medlem. Dette Spørgsmaal var nemlig: hvilke Betænkeligheder der er, hvad Danmark udsætter sig for, hvilken Risiko Danmark efter det ærede Medlems Mening løber ved at slutte sig til den Bestemmelse, der her er foreslaaet. Hvad er det, vi kan nære Bekymringer for ved fra vor Side altid at lade Sagen være saaledes ordnet, at vi skal underkaste os den domstolsmæssige Afgørelse?

Nu hørte jeg i de Udtalelser, det ærede Medlem sidst fremsatte, at han angav en Grund, som det ikke forekommer mig, han har nævnt tidligere. Det ærede